

Arrest

nr. 104 973 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT *loco* advocaat V. DESMET en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van de Bayzi stam te zijn, afkomstig uit het dorp Koda Khail, gelegen in Mohmand Agency, in de Federally Administered Tribal Areas. Deze streek werd de laatste jaren geconfronteerd met gewapende confrontaties tussen regeringstroepen en Talibanstrijders. In uw dorp werd in 2007 of 2008 een Aman Committee of vredescomité opgericht. Het doel hiervan was het beveiligen van de streek en het bewaren van de vrede. De leden gaven informatie over Talibanposities door aan regeringstroepen, bemanden controleposten en liepen patrouilles. Uw vader en uw broers G. Y. en Z. waren sinds de oprichting lid van dit comité. U werd lid in 2010. Omdat de Taliban ernstige verliezen leden ten gevolge van de operaties van de regeringstroepen, wilden zij wraak nemen op de leden van het vredescomité. Uw vader werd door hen in april 2011 ontvoerd en vermoord. Niet lang daarna, op 18 of 20 mei 2011, werden uw broers G. Y. en Z. ontvoerd. Sindsdien ontbreekt elk

spoor van hen. Na hun verdwijning werd u meer betrokken bij het vredescomité. Zo begon u rechtstreeks aan de leider van het comité, M. S., te rapporteren. De Taliban vielen geregeld het dorp aan en beschoten het vanuit de bergen. Het huis waar u nog met uw moeder en broer T. woonde, raakte hierbij beschadigd. Uiteindelijk besloten jullie het dorp te verlaten. U, uw moeder en broer verhuisden in juni 2011 naar Shaheed Colony in Charsadda. Na enige tijd vernam u van mensen in de buurt dat er naar u geïnformeerd werd. Uw moeder besloot dat het best was dat u het land verliet. U vertrok begin augustus 2011 uit Shaheed Colony en ging naar Karachi. Tijdens uw verblijf in Karachi vernam u van uw moeder dat de inlichtingendienst ISI mensen had ontvoerd die afkomstig waren uit dezelfde regio als u. In september 2011 vertrok u uit Pakistan. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland, waar u in oktober 2011 aankwam. U verbleef er illegaal. In mei 2012 reisde u op illegale wijze verder naar België. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 9 mei 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt uit angst voor de Talibangroep Tehrik-i Taliban (TTP). Zij zouden u, net zoals uw vader en twee broers, viseren omwille van uw activiteiten voor het 'aman committee' in uw streek. (CGVS d.d.14/02/2013, p.9, 18) Daarnaast vreest u ook de Pakistaanse veiligheidsdiensten omdat u gehoord hebt dat zij mensen die ze verdenken van banden met terroristen arresteren (waaronder veel mensen uit Mohmand Agency), waarna deze spoorloos verdwijnen. (CGVS, p.15-16)

Er dient echter vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties aangaande uw vertrek uit Koda Khail ernstig tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u "de laatste acht maanden" (voor uw vertrek uit Pakistan) in Shaheed Colony (Charsadda) verbleef. (DVZ, rubriek 9) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u slechts één à anderhalve maand in Shaheed Colony, district Charsadda, verbleef. (CGVS, p.3, 14) Toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, ontkende u dat u dit had gezegd. U opperde de mogelijkheid dat u daar misschien had verteld dat u in de achtste maand in Shaheed Colony was. (CGVS, p.17) Deze verklaring overtuigt niet. Het ontkennen van hetgeen genoteerd werd, en hierbij louter een post-factum verklaring geven kan geenszins volstaan. Daarnaast ondertekende u op de Dienst Vreemdelingenzaken uw verklaringen voor akkoord na het interview. Bovendien zijn ook uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal over het moment van uw vestiging in Shaheed Colony bezwaarlijk coherent te noemen. In eerste instantie verklaarde u dat u tot 15 of 18 juni 2011 in uw dorp woonde, waarna u naar Charsadda verhuisde. (CGVS, p.3) Later verklaarde u dan weer dat u "eind juni, of begin of midden juli" aankwam in Shaheed Colony. (CGVS, p.17) Dat u uw vlucht uit uw dorp en vestiging in Shaheed Colony niet accurater en consistent zou kunnen situeren in de tijd, is weinig aannemelijk te noemen. Daarnaast is het eveneens hoogst opmerkelijk te noemen dat u van uw vermeende verblijf van één à anderhalve maand in Karachi (CGVS, p.5) geen enkele melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen er gevraagd werd naar uw laatste verblijfplaatsen in Pakistan (DVZ, rubriek 9). Dit is des te opmerkelijker te noemen daar uw vermeende verblijf in Karachi ongeveer even lang zou hebben geduurd als dit in Shaheed Colony, waarvan u toen wel melding maakte.

De vastgestelde tegenstrijdigheid en onaannemelijk vage verklaringen verhinderen een accuraat beeld van uw persoonlijke situatie in de maanden voor uw vertrek uit Pakistan. Een dergelijk beeld is nodig om een correcte inschatting te kunnen maken van de door u verklaarde problemen en vrees voor vervolging. Hierbij dient te worden verwezen naar uw verklaring als zou u na de verdwijning van uw broers in mei 2011 zelf veel actiever geworden zijn binnen het 'aman committee' in uw geboortestreek. (CGVS, p. 13) De vaststelling dat uw verklaringen aangaande uw verblijfplaats(en) in deze periode tegenstrijdig en zeer vaag zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw activiteiten voor het 'aman committee' in deze periode.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde met de hulp van een tolk die het Pashtu machtig is, geen enkele melding maakte van uw lidmaatschap van een 'aman committee'. Ook in verband met de verdwijning van uw broers maakte u geen melding van hun lidmaatschap hiervan. (CGVS vragenlijst, p.3) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u nochtans tot twee maal toe dat uw lidmaatschap van dit 'aman committee' de oorzaak van uw problemen met de Taliban was. (CGVS, p.9, 18) Dat u een

dergelijk cruciaal element van uw asielrelaas niet zou vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer er gevraagd werd naar de problemen in uw land van herkomst, is geenszins geloofwaardig te noemen indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn. Gevraagd waarom u hiervan geen melding had gemaakt, stelde u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een "korte versie" had gegeven van uw problemen. (CGVS, p.18) Dit kan geenszins volstaan. Zelfs indien u uw relaas slechts beperkt uiteen zou hebben gezet, mag verwacht worden dat u minstens melding zou maken van de concrete aanleiding waarom de Taliban u persoonlijk viseren. Bovendien verklaarde u voor het Commissariaat-generaal over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u er de redenen van uw asielaanvraag had kunnen uitleggen; dat uw verklaringen hieromtrent voorgelezen werden; en dat u hierna geen verbeteringen had aan laten brengen. (CGVS, p.2)

Ten slotte dient nog te worden vastgesteld dat uw verklaringen op een belangrijk punt zeer vaag waren. Gevraagd wanneer u zelf lid werd van het 'aman committee', kon u enkel zeggen dat u er "bijna" zeker van was dat dit in 2010 was. U wist niet in welke maand u lid werd. (CGVS, p.9) Dergelijke vage verklaringen over een kernelement van uw asielrelaas ondermijnen verder de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw lidmaatschap van het 'aman committee' in uw geboortestreek. Omdat dit de oorzaak van uw problemen met de Taliban zou zijn geweest, wordt ook de door u verklaarde vrees voor vervolging door de Taliban in ernstige mate ondermijnd.

Wat betreft het document opgesteld door de 'political agent' van Mohmand Agency, waarin sprake is van uw betrokkenheid bij het 'aman committee', dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent bezwaarlijk te rijmen vallen met de inhoud van dit document. Over dit document verklaarde u aanvankelijk dat u het vroeg omdat u het land ging verlaten. (CGVS, p.5) Later verklaarde u echter dat uw moeder besliste dat u het land moest verlaten nadat er personen naar u waren komen informeren in Shaheed Colony. U zelf zou het land niet hebben willen verlaten. (CGVS, p.15, 17) Uit uw verklaringen dat u eind juni, begin of midden juli 2011 in Shaheed Colony aangekomen zou zijn en dat u één à anderhalve maand later voor het eerst zou hebben vernomen dat iemand naar u had geïnformeerd in Shaheed Colony (CGVS, p.17), dient te worden afgeleid dat deze feiten zouden hebben plaatsgevonden eind juli, begin augustus 2011. Dit valt echter niet te rijmen met de datum van opstellen van het document van de 'political agent' indien dit werkelijk werd opgesteld met het oog op het verlaten van het land. Dit document zou immers opgesteld zijn op 20 juni 2011, i.e. ruim voordat uw moeder beslist zou hebben dat u het land diende te verlaten. Deze inconsistentie tussen uw verklaringen en de inhoud van de brief, ondermijnt de bewijswaarde ervan. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u het document kreeg toen u naar Shaheed Colony ging, en het vroeg omdat u misschien problemen zou kennen. (CGVS, p.17-18) Dit valt echter niet te rijmen met uw eerdere verklaring als zou u het gevraagd hebben met het oog op uw vlucht uit Pakistan. (supra) Bijgevolg kan het niet volstaan ter verklaring van de vastgestelde inconsistentie.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat corruptie in het Pakistaanse ambtenarenapparaat wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt.

Gelet op het bovenstaande kan dit document van de 'political agent' van Mohmand Agency geenszins volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen met de Taliban te herstellen.

Naast uw vermeende problemen met de Taliban verklaarde u tevens te vrezen om opgepakt te worden door de Pakistaanse veiligheidsdiensten. De door u verklaarde vrees is gebaseerd op het feit dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten mensen die verdacht worden van betrokkenheid bij terreurdaden of –organisaties oppakken. (CGVS, p.15) Gevraagd hoe dit verband houdt met uw persoonlijke situatie, stelde u enkel dat u schrik had dat dit ook u zou kunnen overkomen. (CGVS, p.15) Toen u

gevraagd werd of er redenen zouden zijn waarom de veiligheidsdiensten u zouden verdenken van betrokkenheid bij terreurdaden, moest u het antwoord schuldig blijven. Toen u vervolgens werd gevraagd of er een specifieke reden zou zijn waarom de Pakistaanse autoriteiten u zouden viseren, stelde u dat er geen specifieke reden was. Wel zouden de autoriteiten veel mensen uit Mohmand Agency gearresteerd hebben. (CGVS, p.15-16) Een dergelijke blote bewering, die u geenszins op objectieve wijze staakt, kan echter niet volstaan om te kunnen spreken in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u deze vrees voor de autoriteiten niet vermeldde in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten zou koesteren, mag evenwel verwacht worden dat u deze kenbaar zou hebben gemaakt in de voormelde vragenlijst. Bovendien zou u in Karachi hierover al gesproken hebben met uw moeder (CGVS, p.15), waaruit afgeleid kan worden dat u reeds voor uw asielaanvraag op de hoogte was van de bewuste feiten. Geconfronteerd met de vaststelling dat u deze vrees niet had vermeld in de vragenlijst, stelde u dat het een kort interview was, dat u geen details vertelde, en dat u er niet helemaal zeker over was. (CGVS, p.18) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst mag verwacht worden dat u in deze vragenlijst minstens aan zou geven dat u vreest om opgepakt te worden door de veiligheidsdiensten indien dit werkelijk een asielmotief was. Het betreft hier immers een volledig andere actor van vervolging dan de Taliban. Bovendien had u ook in Karachi nog met uw moeder over het optreden van de autoriteiten gesproken. Ten slotte verklaarde u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal over het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u er de redenen van uw asielaanvraag had kunnen uitleggen. Ook op dit moment maakte u nog geen melding van uw vermeende vrees voor vervolging door de autoriteiten. (CGVS, p.2) Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de door u voorgehouden vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u geen inspanningen meer hebt geleverd om u te informeren over de evolutie van de door u verklaarde problemen. Uw moeder zou beslist hebben dat u Pakistan moest verlaten omdat onbekende mensen naar u zouden hebben geïnformeerd in Shaheed Colony. U verklaarde op het Commissariaat-generaal niet te weten of het hier ging om mensen van de Taliban of de inlichtingendienst. (CGVS, p.16) Desondanks zou u uw moeder, die er nog steeds woont, niet meer hebben gevraagd of deze mensen nog steeds naar u op zoek zijn. U vroeg zich af waarom u dit zou doen, nu u Pakistan hebt verlaten. (CGVS, p.16) Een dergelijke desinteresse in de evolutie van uw vermeende problemen ondermijnt verder de door u verklaarde vrees voor vervolging door de Taliban en/of door de autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal erkent ten slotte dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Er kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent – zoals aangegeven staat in het door u neergelegde certificaat d;d.06/03/2005 in verband met uw domicilie in Mohmand Agency. U hebt evenwel niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. Gezien u een gezonde jongeman bent; en gezien u naast het Pashtu ook een beperkte kennis van het Urdu hebt (DVZ, rubriek 8), zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele inwoners uit het noordwesten van Pakistan wonen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd. Er kan bijgevolg besloten worden dat u zich bij uw terugkeer naar Pakistan kan vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten vermogen niet om het bovenstaande te wijzigen. Het document dat werd opgesteld door de 'political agent' van Mohmand Agency werd eerder reeds besproken. Het certificaat in verband met uw domicilie toont enkel aan dat u in Mohmand Agency woonachtig was in 2005. Het bevat voor het overige geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS,

Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad meent dat het aangebrachte asielrelaas van verzoeker niet onaannemelijk is in die zin dat de verklaringen van verzoeker inzake de dood van zijn vader en de verdwijning/ontvoering van zijn twee oudste broers aannemelijk lijken. Een belangrijke nuancering is echter aan de orde: verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor aanhouding door de Pakistaanse veiligheidsdiensten zijn voor de Raad niet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing stelde op pertinente wijze vast dat: *“Naast uw vermeende problemen met de Taliban verklaarde u tevens te vrezen om opgepakt te worden door de Pakistaanse veiligheidsdiensten. De door u verklaarde vrees is gebaseerd op het feit dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten mensen die verdacht worden van betrokkenheid bij terreurdaden of –organisaties oppakken. (CGVS, p.15) Gevraagd hoe dit verband houdt met uw persoonlijke situatie, stelde u enkel dat u schrik had dat dit ook u zou kunnen overkomen. (CGVS, p.15) Toen u gevraagd werd of er redenen zouden zijn waarom de veiligheidsdiensten u zouden verdenken van betrokkenheid bij terreurdaden, moest u het antwoord schuldig blijven. Toen u vervolgens werd gevraagd of er een specifieke reden zou zijn waarom de Pakistaanse autoriteiten u zouden viseren, stelde u dat er geen specifieke reden was. Wel zouden de autoriteiten veel mensen uit Mohmand Agency gearresteerd hebben. (CGVS, p.15-16) Een dergelijke blote bewering, die u geenszins op objectieve wijze staft, kan echter niet volstaan om te kunnen spreken in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten.”*

Ook met betrekking tot de rol in het ‘aman committee’ die verzoeker zichzelf toeschrijft, lijkt het weinig aannemelijk - gezien verzoekers vage verklaringen hierrond – dat hij de beschreven rol met een zekere mate van verantwoordelijkheid op zich nam. De Raad trekt echter niet in twijfel dat hij zoals andere mannelijke dorpingen meewerkte met dit ‘aman committee’, enkel zijn vermeende rol hierin is niet aannemelijk. Bij het invullen van de vragenlijst ontkende verzoeker dat hij actief was in een organisatie of vereniging.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Raad meent dat dit geldt voor de vergelijking die in de bestreden beslissing gemaakt wordt tussen verzoekers verklaringen inzake diens vertrek uit Koda Khail.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen inspanningen leverde om te informeren naar de evolutie van zijn problemen, meent de Raad dat dit een overtollig motief is dat geen afbreuk doet aan de overige motieven van de bestreden beslissing.

Wat de bij het verzoekschrift gevoegde documenten betreft, die ook reeds bij de commissaris-generaal neergelegd werden meent de Raad dat dit geen bijkomend bewijs is van de door verzoeker aangehaalde feiten. Terecht wijst de bestreden beslissing op de mogelijkheid om via de wijdverspreide corruptie van het ambtenarenapparaat in Pakistan documenten te bekomen. De verklaringen van verzoeker inzake deze documenten waren ook niet eensluidend zoals de bestreden beslissing terecht stelt.

Hoewel de Raad verzoekers verklaringen grotendeels aannemelijk acht, is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing terecht vaststelde dat er een relevant en redelijk intern vluchtalternatief bestaat voor verzoeker en dat de commissaris-generaal deze mogelijkheid correct motiveerde: *“Het Commissariaat-generaal erkent ten slotte dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Er kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent – zoals aangegeven staat in het door u neergelegde certificaat d;d.06/03/2005 in verband met uw domicilie in Mohmand Agency. U hebt evenwel niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. Gezien u een gezonde jongeman bent; en gezien u naast het Pashtu ook een beperkte kennis van het Urdu hebt (DVZ, rubriek 8), zijn er geen redenen waarom u*

niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele inwoners uit het noordwesten van Pakistan wonen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd. Er kan bijgevolg besloten worden dat u zich bij uw terugkeer naar Pakistan kan vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet.”

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: *“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.*

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij in Karachi, Lahore, etc. zou verblijven zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing. Bovendien heeft verzoeker reeds in Karachi verbleven terwijl hij zijn vlucht uit Pakistan voorbereidde, zodat hij niet onbekend is met de stad.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS